

1916. g., kad Harkovas mākslas skola sarīkoja audzēkņu darbu konkursa izstādi, piedalījot naudas prēmijas par labākajiem darbiem un ar tiem papildinot skolas muzeju ar jauniem eksponātiem, arī maine darbu "Plāvējs, ko biju komponējis, strādājot "Mācītāja stādijā, prēmēja, resp. ievietoja skolas muzejā.

Pēc Oktobra revol. 1918. g. Maskavā Kremli sarīkoja visā Pad. Krievijā esošo latviešu mākslinieku darbu retrospektīvo izstādi. Arī es atsaucos aicinājumam un aizsūtīju no Harkovas izstādei Maskavā 4 gleznas, 2 figurālas kompozīcijas un 2 portretus, viens no tiem bija pašportrets, ko 1962. g. ieguva Latviesu - krievu valsts mākslas muzejs Rīgā.

1922. g. no Padomju Savienības atgriezies Latvijā un pēc gada spraiga darba sarīkojām kopīgi ar Avotim, Dīvini un Veidemāni gleznu izstādi Valsts mākslas muzeja ēlās.

No 1932. līdz 1940. g. sastāvēju

Neatkarīgo mākslinieku vienībā un
ik gadus piedalījos biedrības rīkotajās
izstādēs. Piedalījos arī Kultūras fonda
sarīkotajās izstādēs. Pēc 1940. gada
Rīgā neesmu izstādījies, turpretī Maz-
salacā esmu sarīkojis 2 personālās
izstādes un dažādas kopējas ar Oto-
miju Andersoni, Hermiani Frōnu,
Zlzu Vēidi un Jūrovski. Tāpat esmu
piedalījis Valmieras un Rūjienas
rajona centros sarīkotajās tēlotājas
mākslas izstādēs.

Bērību paradīzu laukos tā-
dēļ man tuva lauku dzīve un lauku
cilvēka darba tēmas kā: „Līni plū-
cējas”, „Siena laikā”, „Veldze” u. c.
Esmu visu mūžu bijis uzticīgs lauku
cilvēka darba tēmatīkai.

Bieži esmu irvēlījis tēmas arī no
bērnu dzīves kā: „Meitene ar aitām”,
„Draudzība” u. c. Gleznoju arī ainavas
un ziedus. Paša pēdējā laika dar-
bi ir arvareli.

Izstādē šis redzāt agrākos
un pēdējā laika darbus, vecākais

Izstādīties sāmu 1914. g., piedaloties IV latviešu mākslinieku darbu izstādē Rīgā zem pseidonīma Jānis Balodītis.

Poreiz mācījās Jūlija Maderņiska privāta mākslas studijā. Vēlējās arī bija liela piedalīties profesionālo mākslinieku darbu skatē, pie tam tāda, kurā dalību nem tādī atzīti gleznotāji kā Rozentāls, Tilbergs un citi pazīstāmi gleznotāji. Līdzjām ka Maderņeks nevēlas, ka viņa audzēkni šai izstādē piedalītos. Atrodu izreju. Palīdzu kādam pazīnam, Jānim Balodītim, lai tas uz sava vārda iesniedz izstādīsāmai manas glezmas. Pirms bija dirkārs, kad darbi bija ne tikai pieņemti un izstādīti, bet vēlāk arī laikrakstā „Zimteros Vēstnesis” labvēlīgi vērtēti.

Sākoties pasaules karam pārcēlos uz Ukrainu un turpināju izglību Harkovas mākslas skolā.

no izstādītajiem gleznots tieši piecus
pēcdesmit gadiem. Tas ir melnais
anvarelis „Atvērtās durvis”. Tur
attēlots dzelzceļa preču vagona un
ainava caur vaļējām durvīm.

1919. gada vasarā šajā vagonā
~~apcēloju~~ kopīgi ar aktieru trupu ap-
cēloju Latvijas pilsētas un bieži apdzī-
votas vietas sniedzot teātra izrādes.
Trupā strādāju kā dekorators.

Ļoti trūpā darbojās vēlākos
gados pazīstami aktieri. Starp citu,
trupas režisors bija leģendārais
Operas un baleta teātra galvenais
režisors Jānis Lariņš, uzvedu-
mos piedalījās aktieri Arveds
Mihelsons, Noriņš, Dislers u.c.

Izstādē jaunākais darbs ir anva-
relis „Sagrautais tilts” tas ir
agrākais dzelzceļa tilts pār Salacū
pie Mazsalacas.

Tā kā dzīve turvojās noslēgu-
mam, gribēju uzstādīt manu sa-
va darba bilanci. Ja būtu varē-

jis savārt vienmērīgus vairākus dar-
bu kas atrodas kur kurais
tad izstāde būtu daudz plašāka.

Par iespēju sarīkot šo izstādi
izsaku pateicību, kā pirmajam
sā pasākuma iniciatoram, biju-
šajam raj. kultūras nod. vad. b.
Ramanim, kā arī tagadējai kult.
nod. vad. b. Priedītei. Tāpat pal-
dies pārējiem, kas visādi palīdzējuši;
it sevišķi Maizalacas kultūras nama
vadītājam b. Nurmīnai, kas nodro-
šoja gleznu transportu.

Tevadvārdi izstādes atklāšanā Valmierā
1969. gadā.